

Szentháromság ünnepe utáni hetedik vasárnap

Átölelt Isten nagy kegyelme

A Szentháromság ünnepe utáni hetedik vasárnapon olyan szám kerül a templomi énekszám táblára, amelynek dallama egyik legkedvesebb és legközkedveltebb énekünké. Az *Átölelt Isten nagy kegyelme* (EÉ 327) a *Ki dolgát mind az Úrra hagyja* (EÉ 331) dallamát kölcsönzi. *Georg Neumark* (1621–1681) dallama – gyönyörű ívével – alkalmas minden olyan énekszöveg hordozására, amely Isten nagy ívű szeretetét mutatja be. Így ez az Istent dicsérő szöveg is szárnyakat kap a kedves, soha meg nem unt dallam jóvoltából.

A kezdősor már sokat elárul a teljes ének tartalmából: Isten életünket átfogó, átölelő jóságáról, kegyelméről, irgalmáról énekelhetünk. Már ez is nagy lehetőség; nem fantáziálunk, nem reménykedünk, nem feltételes módban szólunk, hanem hálaadó énekkel zenghetjük azt, ami már megtörtént, azt, aki jót tett velünk.

Az evangélium a négyezer ember megvendéglését írja le (Mk 8,1–9). Énekünk erre a megvendéglő szeretetre, megalégítő jóságra, gondoskodó kegyelemre, azaz Isten nagy tetteire reagál. Az epistola (Róm 6,19–23) az erőtlenségről, a bűn szolgáiról, a büntől való megszabadulásról és a nagy változásról szól: Isten szolgálivá lettünk. A levélbeli olvasmány zárószavai a jól ismert aranymondások közé tartoznak: „*Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.*” (23. vers)

Az ének szövege *Philipp Friedrich Hiller* (1699–1769) német szerző műve. Papgyerekként született, de kétéves korában árvaságra jutott. Sokat köszönhetett nevelőapjának. Tanulmányai, majd segédlelkészi évei után publikálja első költői művét, amelyben *Johannes Arndt* írását, „A Paradicsom kertecskéjének imádságait” formálja át énekekké. Énekeskönyvünk még egy éneket közöl tőle – *Legdrágább ajándékokért könyörgök, Istenem* (EÉ 241) –, amely a pünkösdi fejezetben található.

E heti graduálénkünk első versszaka a keresztyén ember örömről és hálaadásáról beszél. Átölelt Isten nagy kegyelme: Isten csodálatos cselekedetei és nagy tettei az embert köszönetre készítetik és Istendicséretre buzdítják. Fokozza ezt az érzést az, ha a hívő meglátja, Isten jósága méltatlanul, érdemtelenül öleli át. A világ szabályai vagy az emberi rend szerint haragot és átkot érdemlünk, hisze elszakadtunk a Teremtőtől, az élet és boldogság forrásától. Isten azonban „felrúgta” a szabályt, mert szeretete nagyobb az igazságérzeténél. Felfoghatatlan ez számunkra, mégis igaz. Isten – csupa kegyelemből és irgalmából – egyszülött Fiát áldozta fel értünk. Helyettünk Jézus véres szenvedése és halála egyenlítette ki a számlát.

Mindez nemcsak hálára indít, hanem bizonyosátevő életre, amelynek alapja Isten jósága. „Kegyelmed el nem hallgathatom, Épüljön rá az életem.” Az énekköltő azzal folytatja, hogy még a mozdulatunk is hirdethetik az Úr nagy voltát. Nem a gonosz, nem a sors, nem a halál kényszerít térdre, ahogy az élet kemény törvénye ezt dirigálná. „Boldogság térdre hullani, Irgalmasságod áldani!”

A kegyelem azonban nem pillanatnyi élmény, egy nagy esemény kísérő érzése. Végigkíséri az egész emberi életet az utolsó pillanatig. Sőt Isten irgalma segít át minket azon a ponton, ahol az ember megtorpan. Ahol már nem saját lábunkon járunk, hanem visznek – ott is még érvényes, aktív és jövőt hozó az Isten kegyelme. Megvéd a vádló végső ítéletétől, megnyitja előttünk az egyébként jogosan zárt kaput, befogad ott, ahol valójában nem lenne helyünk. Szegényen, üres kézzel érkezünk el életünk végére, semmit sem vihetünk magunkkal, s mindenkit elveszítünk magunk mellől. Amikor azt hisszük, már csak a sír, az anyaföld fogad be, akkor válik Jézus Krisztus megváltása valósággá: befogad ott az irgalom.

Mindezt *Philipp Friedrich Hiller* nem rózsaszín álomként, nem csupán nehéz helyzetben a szív mélyéről feltört vágyként írja, hanem a tapasztalat, a személyes élmény, az átélt valóság alapján. Ezért olyan fontos sokunknak ez a drága ének. Segít, hogy Isten jóvoltát áldva zenghessük.